

Arrest

nr. 143 952 van 23 april 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X
 3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Mongolische nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 augustus 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 juli 2014 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 14 augustus 2014 neemt de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van elk van de drie verzoekende partijen een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit zijn de drie bestreden beslissingen die gemotiveerd worden als volgt:

“De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partijen te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht.

3.1.1. De verzoekende partijen wijzen erop dat de bestreden beslissing is gesteund op de premisse dat zij geen kopie van het paspoort (of gelijkgestelde reistitel), noch een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering ter vrijstelling van deze documentaire voorwaarde hebben bijgebracht, dat zij echter wel een kopie van hun paspoort gevoegd hebben bij de aanvraag, dat ter zake kan worden verwezen naar stuk 1, onder hetwelk de paspoorten van alle leden van het gezin werden bijgebracht. De verzoekende partijen menen dat het getuigt van een gebrek aan ‘onzorgvuldigheid’ in hoofde van de verwerende partij dat zij geen acht slaat op deze kopie van de paspoorten waarvan het bestaan nochtans geïndiceerd werd door verwijzing ernaar in de inventaris van de stavingstukken. Zij vervolgen dat deze paspoorten wel degelijk werden bijgevoegd, wat eveneens geïndiceerd wordt door het gegeven dat deze reeds geruime tijd voor het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aan hen werden uitgereikt en derhalve in hun bezit waren, dat het weinig waarschijnlijk is dat zij hun paspoorten niet zouden voegen aan het dossier, terwijl deze wel in hun bezit zijn.

3.1.2. Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verduidelijkt de begrippen ‘bestuurshandeling’, ‘bestuur’ en ‘bestuurde’ voor de toepassing van deze wet. De in de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

3.1.3. De Raad merkt op dat de verzoekende partijen de bestreden beslissingen inhoudelijk bekritisieren en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van

de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.1.4. Waar de verzoekende partijen de schending aanvoeren van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.1.5. De Raad stelt vast dat de bewering van de verzoekende partijen dat zij wel degelijk hun paspoorten voegden bij hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, feitelijke grondslag mist. Uit de stukken gevoegd bij de aanvraag van de verzoekende partijen van 30 juli 2014 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, die terug te vinden zijn in het administratief dossier, blijkt niet dat de paspoorten van de verzoekende partijen gevoegd werden. In de inventaris van de aanvraag wordt inderdaad onder punt 1 verwezen naar het identiteitsdocument, doch wordt slechts melding gemaakt van ‘verzoeker’ (enkelvoud), terwijl de aanvraag werd ingediend door vier personen, waaronder de drie verzoekende partijen. Uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald de stukken gevoegd bij de bovenvermelde aanvraag van 30 juli 2014, blijkt dat een paspoort werd gevoegd voor de eerste aanvrager, doch niet voor de tweede, derde en vierde aanvrager, *in casu* de eerste, tweede en derde verzoekende partij. De verwerende partij kan aldus ten aanzien van de verzoekende partijen, op grond van de gegevens van het dossier, op correct en kennelijk redelijke wijze motiveren *“De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.”*

3.1.6. In zoverre de verzoekende partijen nog zouden menen dat het in het bezit hebben van een paspoort volstaat, wijst de Raad erop dat de voorwaarden dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument en de gevallen waarin die voorwaarde niet van toepassing is, gelden voor de wijze waarop de aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend en derhalve de ontvankelijkheid van de aanvraag betreffen (cf. RvS 8 mei 2012, nr. 219.256). De vraag of de indiener van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet moet beschikken over een identiteitsdocument, dient dus, net als bij artikel 9ter van de vreemdelingenwet, te worden beoordeeld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag (cf. RvS 8 mei 2012, nr. 219.256). Het bewijs van identiteit moet dus worden geleverd op het ogenblik van het indienen van de aanvraag. Hieruit vloeit voort dat het niet volstaat dat een vreemdeling beweert een identiteitsdocument in zijn bezit te hebben, doch dat hij, in het kader van zijn verblijfsaanvraag, tevens een afschrift van dit identiteitsdocument dient over te maken, *quod non in casu*.

3.1.7. Een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van de zorgvuldigheidsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

3.2. In een tweede middel beroepen de verzoekende partijen zich op de schending van het redelijkheidsbeginsel.

3.2.1. De verzoekende partijen menen dat de verwerende partij manifest onredelijk is waar zij geen acht slaat op het gegeven dat zij hun paspoorten reeds bij een eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf hadden ingediend, namelijk bij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 5 februari 2013, dat de verwerende partij redelijkerwijze niet kan loochenen dat zij kennis heeft van deze stukken, aangezien deze bij aangetekende post aan haar werden overgemaakt (weliswaar in het kader van een vorige aanvraag). Zij vervolgen dat de *ratio legis* van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de erin vervatte documentaire voorwaarde erin bestaat de verwerende partij in staat te stellen zich te vergewissen van de identiteit van de aanvrager, dat aangezien de verwerende partij ontegensprekelijk beschikt over de geldige identiteitsdocumenten van de verzoekende partijen (uit de vorige aanvraag) en aldus de

doelstelling van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet vervuld werd, zij onredelijk handelt waar zij de aanvraag thans onontvankelijk verklaart op grond van de bewering dat de identiteitsdocumenten niet zouden zijn gevoegd, dat de verwerende partij geen enkel belang heeft bij het nemen van de bestreden beslissingen.

3.2.2. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.3. Vooreerst stelt de Raad vast dat in zoverre de verzoekende partijen verwijzen naar hun aanvraag van februari 2013 waarbij hun paspoorten reeds werden gevoegd, de aanvraag van februari 2013 ten aanzien van de tweede en de derde verzoekende partij onontvankelijk werd verklaard omdat aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarden niet voldaan was. Het betoog dat zij aldus bij een eerdere aanvraag hun paspoorten voegden, mist feitelijke grondslag in hoofde van de tweede en de derde verzoekende partij.

3.2.4. Voorts merkt de Raad op dat de verzoekende partijen hebben nagelaten in hun aanvraag van 30 juli 2014, aanvraag die aan de thans voorliggende bestreden beslissingen ten grondslag ligt, aan te halen dat hun paspoorten werden gevoegd bij hun vorige aanvraag.

Het valt dan ook niet in te zien hoe de gemachtigde diende te weten dat hun identiteitsdocumenten reeds werden voorgelegd bij een vorige aanvraag om machtiging tot verblijf en deze zich aldus reeds in het administratief dossier bevinden.

Immers blijkt dat de identiteitsdocumenten, en dit enkel van de eerste verzoekende partij, bij de aanvraag van februari 2013 werden bijgevoegd terwijl de verzoekende partijen nergens in de kwestieuze aanvraag van 30 juli 2014 naar deze aanvraag van februari 2013 verwijzen. De verzoekende partijen geven nergens aan noch verduidelijken zij in hun aanvraag van 30 juli 2014 dat uit de aanvraag van februari 2013 zou blijken dat zij over identiteitsdocumenten zouden beschikken zoals vereist door artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Het blijkt dan ook dat de verzoekende partijen in hun aanvraag onzorgvuldig zijn geweest doordat zij enerzijds geen identiteitsdocumenten bijvoegden en doordat zij anderzijds niet verwezen hebben naar de vorige aanvraag waarbij eventueel de nodige identiteitsbewijzen waren gevoegd.

Deze onzorgvuldigheid van de verzoekende partijen in het voldoen aan de op hen rustende bewijslast betreffende hun identiteit, kan dan ook niet dienstig op de gemachtigde worden afgewenteld.

Uit de redactie van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet kan niet blijken dat op de gemachtigde een onderzoekplicht zou rusten om bij stilzitten van de aanvragers, voor hen en in hun plaats de nodige bewijsstukken op te zoeken betreffende de cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden zoals voorzien in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

3.2.5. Gelet op de voorgaande vaststellingen, maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de verwerende partij onredelijk is waar zij geen acht slaat op de paspoorten die reeds bij een eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf werden gevoegd.

De verzoekende partijen maken een schending van het redelijkheidsbeginsel niet aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3. Waar de verzoekende partijen bij hun verzoekschrift hun identiteitsdocumenten bijvoegen, wijst de Raad er op dat hij te dezen optreedt als annulatierechter. De Raad moet zich, voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling, plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de aan het bestuur ter kennis gebrachte feitelijke gegevens

(RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij waren voorgelegd op het ogenblik dat zij haar beslissing nam. Nu de verzoekende partijen aldus bij hun verzoekschrift de vergetelheid in hun aanvraag trachten recht te zetten door hun identiteitsdocumenten alsnog bij te voegen, kan de Raad alleen maar vaststellen dat deze nieuwe documenten niet dienstig kunnen worden bijgebracht.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER